

Răspunsul lui Florin Moțiu la răspunsul lui Iosif Țon intitulat *Acuzat fiindcă doresc sfințenie*

Fratele Țon a răspuns eseului meu în care criticam învățătura dumnealui în Prefața la cartea lui John N. Oswalt – *Chemați să fie sfinți*, printr-un material intitulat *Acuzat fiindcă doresc sfințenie*. Cei care citesc eseul meu pot să observe că titlul fratelui Țon este total deplasat și îmi impută ceea ce nu am afirmat. Așa cum, în Prefață, a distorsionat atât învățăturile lui Pelagius, cât și pe cele ale lui Augustin, Luther și Calvin, acum fratele Țon distorsionează conținutul eseului meu. Eseul meu nu afirmă nicăieri că fratele Țon nu ar dori sfințenia sau că e de condamnat că dorește sfințenia. Eseul a spus doar că aducerea lui Pelagius și a învățaturii lui ca exemple, în ce privește doctrina sfințeniei, și respingerea teologiei mântuirii și a sfințirii prin harul suveran și eficace al lui Dumnezeu, îl împiedică pe creștin să ajungă la sfințenie. Nu am criticat scopul fratelui Țon – sfințenia – ci metodele, ca fiind nebiblice.

Pe de altă parte, și Augustin, și Luther și Calvin, cât și eu, suntem pentru sfințenie, dorim sfințenia biblică, cu toate că fratele Țon distorsionează teologia acestora afirmând că nu au loc pentru sfințenie în teologia lor. Face lucrul acesta sau în ignoranță de cauză sau distorsionând voit teologia acestora. Dar tendința fratelui Țon este să afirme că doctrina calvinistă nu urmărește sfințirea credinciosului, ceea ce înseamnă iarăși ignoranță. În diferite materiale de pe site-ul nostru am argumentat că Augustin, Luther și Calvin au învățat sfințirea credinciosului.

Noi, calviniștii, credem în sfințenie. Biblia o învață, mântuirea lui Dumnezeu înseamnă justificare și sfințire. Calvinismul nu e o teologie inventată de om, ci sistematizarea învățaturii Scripturii. Dar trebuie să facem observația că noi credem într-o sfințire care conține și aspecte ca: fidelitate față de învățătura Scripturii (cine se îndepărtează de Cuvânt și cine neagă aspecte ale Cuvântului nu poate pretinde că e sfânt), dar și *dragoste* și *respect* pentru ceilalți credincioși. În răspunsul fratelui Țon la eseul meu lipsesc acestea. Nu îmi menționează numele, folosește apelative ca „tinerel” și „băiețel”, nu mă numește frate în Hristos. În materialul de pe site intitulat „Iosif Țon și reînvierea pelagianismului”, pus apoi împreună cu eseul, eu l-am numit pe Iosif Țon frate în Hristos. În ziua când am postat cele două materiale pe site i-am trimis email informativ, cu cele două materiale atașate. Pe un blog am avut intervenții în care mi-am afirmat respectul față de dumnealui, cât și faptul că recunoșteam ce a făcut atâția ani pentru Dumnezeu, cu toate că acum criticam această eroare în care a căzut (comentariile mele de pe acel blog le puteți citi în folderul Pelagianism de la secțiunea Articole). Răspunsul fratelui Țon la eseul meu, atitudinea de superioritate, disprețul arătat pentru un „băiețel” care a avut curajul să se lege de dumnealui, numai la sfințire nu îndeamnă. Pretenția din titlu este anulată de exemplu negativ din răspunsul dumnealui. Nu avem nevoie de teorie, ci de practică.

În ce privește apelativele disprețuitoare de „tinerel” și „băiețel”, aplicate unei persoane de 36 de ani, ce să mai spun? Dar chiar dacă aș fi mult mai tânăr, Scriptura nu ne învață să disprețuim tinerețea.

„Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea; ci fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție” (1 Timotei 4:12).

„Sunt mai învățat decât toți învățătorii mei, căci mă gândesc la învățăturile Tale. Am mai multă pricepere decât bătrânii, căci păzesc poruncile Tale” (Psalm 119:99,100).

Bătrânețea nu înseamnă neapărat înțelepciune, iar tinerețea nu înseamnă neapărat lipsă de înțelepciune.

Faptul că îmi disprețuiește tinerețea și mă consideră prea ignorant ca să pot scrie ceva despre dumnealui – acestea nu constituie argumente, nici răspuns la eseuul meu.

Prin răspunsul dumnealui, din păcate, fratele Țon calcă în picioare învățături pe care le-a promovat ani de zile – cei care l-au ascultat predicând și i-au citit cărțile știu aceasta. Lucruri precum: respectul față de oponent, dragostea, smerenia. Atitudinea de superioritate și disprețul manifestate în răspunsul dumnealui nu îi fac cinste.

În al doilea rând, fratele Țon afirmă că l-am atacat deoarece a promovat o carte arminiană. În eseuul meu nu discut despre cartea lui Oswalt. Eu am criticat în eseuul meu *pelagianismul* adus în discuție de fratele Țon. Iarăși e vorba despre o distorsionare a mesajului eseuului meu.

În răspunsul dumnealui, fratele Țon distorsionează și învățătura lui Pelagius. Iată ce scrie în răspuns:

„Greșeala lui Pelagius a constat în modul în care și-a argumentat poziția. Adversarii lui își scuzau trăirea în păcat prin faptul că de la Adam încoace nimeni nu mai poate fi sfânt. Pelagius a sărit la cealaltă extremă și a spus că păcatul lui Adam nu l-a afectat decât pe el însuși și că fiecare om se naște liber de orice poluare a păcatului. În aceasta a greșit el și pentru aceasta a fost declarat eretic.

Așadar, erezia lui Pelagius n-a constat în credința lui că poți să trăiești o viață sfântă aici pe pământ, ci în lucrurile pe care le-a afirmat el despre consecințele neascultării de către primii oameni a poruncii lui Dumnezeu”.

Pelagius a fost greșit în doctrina asupra păcatului originar, a posibilității atingerii perfecțiunii în sfințenie aici pe pământ, a posibilității mântuirii fără lucrarea lăuntrică a Duhului Sfânt, a posibilității sfințirii fără lucrarea lăuntrică a Duhului Sfânt, a lipsei absolute a necesității morții Domnului Isus – de vreme ce unii pot trăi fără păcat. Fratele Țon distorsionează învățătura lui Pelagius. Nu voi reafirma teologia lui Pelagius: pe site sunt două eseuri care prezintă în amănunt erezia lui.

Controversa dintre Pelagius și Augustin nu s-a referit deloc la problema dacă creștinul poate trăi sau nu o viață sfântă. Amândoi erau de acord cu aceasta. Țon afirmă că Augustin nu era de acord. Aici e distorsionare a învățăturii lui Augustin. Problema cu Pelagius era că el învăța că perfecțiunea în sfințenie poate fi atinsă aici pe pământ.

În ce privește doctrina perfecțiunii în sfințenie pe care o susține fratele Țon, afirm din nou ceea ce am spus în eseu. Biblia spune clar că nu vom atinge aici pe pământ acea stare când să nu mai trebuiască să ne rugăm: „Și ne iartă nouă greșelile noastre”. Iar Ioan afirmă clar că cine susține că a fără păcat sau că a atins o perfecțiune fără păcat, nu e din adevăr:

„Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi” (1 Ioan 1:8,10).

Versetele citate de fratele Țon nu contrazic învățătura aceasta. Versetul din Matei 5:48 îl scoate din context. Versetul e legat de cele de dinainte care spun că trebuie să îi iubim pe toți oamenii, chiar și pe dușmani, nu doar pe aproapele nostru. Să fim ca Dumnezeu, care revărsă ploaia și peste cei buni și peste cei răi. Dacă chiar vrei să scoți

textul din context și să-l interpretezi apoi literal, ajungi nu la concluzia că creștinul poate atinge perfecțiunea în sfințenie în această viață, ci că poate atinge perfecțiunea divină!!

În ce privește Filipeni 3:11-15, observați că Pavel însuși a afirmat că: „Nu că am și câștigat premiul sau *că am și ajuns desăvârșit*”.

În ce privește 2 Cor. 13:11 – cuvântul tradus în Cornilescu cu „desăvârșiți-vă” e *katartizō*, care înseamnă „a face potrivit pentru, a completa, a echipa, a pune în ordine.

Sfințirea e un proces în această viață; perfecțiunea nu va atinsă până ce nu vom scăpa de firea pământească și vom sta în prezența Lui.

Iar în ce privește afirmația fratelui Țon că nu se face vinovat de pelagianism. Mă bucur că în răspunsul dumnealui se dezice de învățătura lui Pelagius potrivit căreia „păcatul lui Adam nu l-a afectat decât pe el însuși și că fiecare om se naște liber de orice poluare a păcatului”. În Prefață nu e atât de clar. În Prefață avem o distorsionare a teologiei lui Pelagius, a lui Augustin, Luther și Calvin, o încercare de sprijinire a arminianismului wesleyan prin apel la Pelagius (ceea ce e, oricum, greșit), așa că Prefața e foarte haotică. Ceea ce afirmă într-un loc, când susține arminianismul wesleyan și când vorbește despre faptul că păcatul lui Adam i-a afectat pe urmașii lui, pare să fie negat de apelul la Pelagius. Oricum, doctrina perfecțiunii în sfințenie continuă să fie afirmată de Iosif Țon. Teologia lui Augustin, Luther și Calvin sunt distorsionate și condamnate ca nebiblice – culmea, nu prin apel la arminianism, ci la Pelagius!

Dacă fratele Țon afirmă că nu susține teologia lui Pelagius (în afară de învățătura despre sfințenia perfectă), se pare că ar trebui să-i dăm credit. Cu toate acestea, recomandarea lui Pelagius în detrimentul lui Augustin ne dă mari îndoieli. O circumstanță atenuantă o poate constitui ceea ce am tot afirmat înainte: fratele Țon nu cunoaște teologia lui Pelagius cu adevărat, de aceea o poate aduce ca argument în discuția despre sfințenia (și mântuirea) creștină, după cum nu înțelege nici caracterul biblic al doctrinei lui Augustin referitoare la păcatul originar, la robia omului în păcat și la mântuirea omului numai prin intervenția suverană și eficace a lui Dumnezeu. Dar în felul acesta trebuie să tragem concluzia că Prefața dumnealui reprezintă o lucrare extrem de slabă și de incorectă din punct de vedere al istoriei dogmei, când vine vorba despre modul în care înțelege învățăturile lui Pelagius, Augustin, Luther și Calvin.

Lucrurile nu sunt însă atât de simple, de vreme ce Iosif Țon îl consideră pe Pelagius creștin și nu un eretic. În Prefață, Țon nu obiectează la ideile lui Pelagius, în răspuns a obiectat la una. În schimb, neagă teologia augustiniană a depravării totale, care e văzută ca invenție a lui Augustin, ceva nou în Istoria Bisericii. Teologia lui Țon despre efectele căderii omului în păcat sunt nebiblice. Argumentele sunt în eseu, nu le mai repet.

În plus, Pelagius este considerat „pasionat de sfințenie” (Prefața, pag. XI), pe când Augustin este „cel care a produs cea mai mare daună în creștinism din istoria creștinismului” (în Conferința de la Timișoara, vezi în eseul meu). Pelagius - un eretic, rupt de viața lui Dumnezeu, un om fără Duhul Sfânt, un om care predica posibilitatea sfințirii fără lucrarea lăuntrică a Duhului Sfânt – este văzut ca pasionat pentru sfințenie și model de urmat! Mai apoi, în conferință, Țon îl citează pe John Oswalt, care afirmă despre învățătura lui Luther referitoare la justificarea prin credință că e o „religie a păcătuirii, o religie care te ajută să trăiești în păcat cu conștiința împăcată”! Doctrina lui Luther e cea a lui Pavel, așa că cine respinge învățătura lui Luther despre justificarea prin credință o respinge pe cea a lui Pavel!

Aș vrea să atrag atenția că o citire în fugă a Prefetei fratelui Țon și a eseului meu nu va lămurii lucrurile. După cum ați văzut din rândurile de mai sus, lucrurile sunt complicate, așa că e necesară o cumpănire a frazelor, o meditație la *implicațiile* unor afirmații. De aceea, multe din comentariile apărute pe bloguri sunt pe lângă subiect, arătând faptul că interacțiunea lor cu subiectul a fost foarte superficială.

Doresc să închei citând cuvintele fratelui Țon din răspunsul dumnealui: „**În dezbaterile noastre, dacă suntem creștini adevărați, corectitudinea trebuie să fie totdeauna pe primul plan. Imediat după aceasta trebuie să vină bunătatea, dragostea pentru celălalt, chiar dacă are idei diferite de ale noastre, și respectul pentru om, pentru orice om!**” Mă întreb unde e corectitudinea dumnealui în ce privește modul în care reprezintă teologia lui Augustin, Luther, Calvin, cât în ce privește ce am scris în eseul meu. Și unde e respectul și dragostea dumnealui pentru mine în răspunsul dumnealui?

Florin Moțiu